

Arrest

nr. 247 802 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOOS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 13 mei 2019 en heeft er zich vluchteling verklaard op 2 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 november 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 9 januari 2020 gehoord.

1.3. Op 22 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in La Victoria en heeft hier gewoond tot u zeven jaar was. Vervolgens verhuisde u met uw gezin naar Isla Margarita. U bent naar school geweest en u heeft uw middelbaar onderwijs niet afgemaakt. U heeft gewerkt als kok, landbouwer en visser in Venezuela. Sinds 2006 bent u samen met uw huidige partner, M.L.B.. Samen hebben jullie een dochter, G.. Uw partner heeft nog een dochter uit een andere relatie, die u ook als uw dochter beschouwd. Uw partner en dochters wonen in Isla Margarita, bij uw ouders. Uw schoonouders wonen in de provincie Sucre, waar u in 2014-2015 gewoond en gewerkt heeft. In 2016-2017 heeft u iets meer dan een jaar bij uw zus Y.(...) in België gewoond om Nederlands te studeren. In november 2017 keerde u terug naar Isla Margarita. Samen met uw vader en broer werkte u als visser. Jullie werden regelmatig tegengehouden door politieagenten voor controles en moesten soms een deel van jullie vis afstaan. Er was ook een corrupte inspecteur die u moest betalen voor een controle aan uw boot die nooit werd uitgevoerd.

Op 23 november 2018 nam u deel aan een vergadering voor vissers, georganiseerd door de raad voor vissers. Deze raad eiste van alle vissers 25 kilo gratis vis voor een volksfeest. U, samen met de meerderheid van de andere vissers, ging hiertegen in protest. Het werd steeds duurder om te kunnen vissen, jullie moesten olie aankopen in dollar en konden sommige vissen enkel verkopen in Bolivar (de lokale munt), waardoor jullie verlies leden. Sinds uw protest op deze vergadering, werd uw boot enkele keren beschadigd en werd er materiaal van uw boot gestolen. Een collega van u vertelde u dat de leden van de raad dit hadden gedaan. Op 24 april 2019 was u aan het werken in uw boot toen er vier colectivos naar u toekwamen. Een hield u onder schot en dreigde ermee u dood te schieten. Ze zeiden dat u teveel geklaagd had tegen de raad en dat ze wisten waar uw vrouw en dochters wonen. Er kwam een auto aangereiden waardoor de colectivos wegluchten. U bent een klacht gaan indienen bij de politie en u besloot om het land te verlaten.

Uw zus Y.(...) kocht een ticket voor u en uw andere zus, F.(...) D.(...) C.(...) M.(...) C.(...) (1(...)). Uw zus C.(...) kende andere problemen in Venezuela. Op 11 mei 2019 vlogen jullie vanuit Caracas naar Madrid, om vervolgens op 13 mei 2019 aan te komen in België. Op 31 juli 2019 diende u een verzoek in om internationale bescherming in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, vaderlandkaart, visserskaart, aankoopbewijs en registratie van uw boot, klachtenbrief en drie foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat uw problemen in Venezuela begonnen zijn op 23 november 2018 omdat u op een vergadering voor de vissersraad protesteerde tegen het afstaan van 25 kilo vis voor een socialistisch feest (CGVS, p. 12). Er werden delen van uw boot gestolen of vernietigd (CGVS, p. 12). U verwijst naar een incident met colectivos die u gewapend hebben bedreigd op 24 april 2019. Zij gingen u vermoorden maar u kon ontkomen (p. 12). U stelt voorts dat de algemene situatie voor vissers gevaarlijk is (CGVS, p. 13). Er heerst corruptie en soms werd u tegengehouden door agenten en op die momenten moest u een deel van uw visvangst moest afstaan (CGVS, p. 13). Uzelf was nooit lid van een politieke partij en u heeft nooit een politieke functie uitgeoefend (CGVS, p. 13).

U kan niet aantonen dat u bij terugkeer naar Venezuela door de autoriteiten gevisieerd zou worden. Vooreerst kunnen er grote vraagtekens gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vergadering waar uw problemen zouden zijn begonnen. U stelde dat colectivos u zijn beginnen viseren omwille van uw protest op de vergadering van 23 november 2019 (CGVS, p. 12). U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over wie er op deze vergadering aanwezig was. Gevraagd op te sommen wie er allemaal aanwezig was op die vergadering, noemt u enkel de vissers en de leden van

de raad (CGVS, p. 14). Later in het persoonlijk onderhoud, echter, wanneer u gevraagd wordt hoe een collega van u wist dat de vissersraad achter de diefstallen op uw boot zat, zegt u plots dat er ook colectivos op de vergadering waren – die hij dan had herkend als daders van de diefstallen (CGVS, p. 17). Nog later zegt u dan dat die colectivos u zelfs ook nog hadden aangesproken op die vergadering (CGVS, p. 19). Dat u eerst geen melding maakt dat de colectivos aanwezig zouden zijn op de vergadering, terwijl u specifiek gevraagd werd alle aanwezigen op te noemen, om vervolgens uw verklaringen te wijzigen door te stellen dat colectivos u reeds op die vergadering hadden aangesproken, roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien uw problemen met de colectivos op die vergadering zouden zijn begonnen en zij u toen zelfs reeds zouden hebben aangesproken kan verwacht worden dat u hen dan ook vermeld wanneer gevraagd wordt naar de aanwezigen op die vergadering.

U verklaart voorts dat er meer dan zeventig personen aanwezig waren op die vergadering (CGVS, p. 15). U verklaart tevens dat de grote meerderheid van de vissers op dezelfde manier als u reageerden en in protest gingen tegen de eisen (CGVS, p. 14 en 15). Het is dan opmerkelijk dat uitgerekend u, samen met slechts vier of vijf andere personen - u legt hier inconsistente verklaringen over af – geïnterviewd wordt door de autoriteiten (CGVS, p. 17). U wordt dan gevraagd waarom dit het geval is maar uw enige uitleg is dat jullie het hardst durfden te klagen (CGVS, p. 17). Dat u eerst zegt dat de grote meerderheid van de vissers op dezelfde manier reageerde als u, maar vervolgens, wanneer u gevraagd wordt waarom uitgerekend u dan wordt geïnterviewd door de autoriteiten, louter zegt dat u harder klaagde is weinig overtuigend, en kan geenszins verklaren waarom de autoriteiten en de colectivos een half jaar later zouden hebben besloten om u te vermoorden.

Uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres van 24 april 2019 worden verder ondermijnt door uw gedrag na dit incident. Zo verklaarde u dat u niet meer kon of wilde werken na dit incident, terwijl u een document neerlegde waaruit blijkt dat u de aankoop van uw boot nog bent gaan laten registreren op 9 mei 2019 (CGVS, p. 19, zie vertaling document in de blauwe map).

U bent na dit incident – u vertrok op 11 mei 2019 – evenmin nog aangesproken of bedreigd geweest door de colectivos (CGVS, p. 19). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niet meer bent gaan vissen, is niet overtuigend. Volgens uw verklaringen immers kwamen de colectivos u die dag vermoorden. Door puur geluk wist u deze poging te overleven (CGVS, p. 12 en 18). Dat u geen problemen meer zou hebben gehad met de colectivos louter omdat u niet meer zou zijn gaan werken is niet overtuigend.

Ook de vaststelling dat uw vrouw, uw kinderen, uw vader en uw broer geen problemen hebben gekend na uw vertrek uit Venezuela wijst er bezwaarlijk op dat de autoriteiten en de colectivos u zouden zoeken om u te vermoorden, zoals u aanhaalt en zoals in uw politieaangifte staat (CGVS, p. 7, 11, 18 en 20).

Dat u niet persoonlijk geïnterviewd werd de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt vanuit een internationale luchthaven (CGVS, p. 12; vragenlijst CGVS, p. 12, vraag 31).

Er valt tot slot nog een inconsistentie op te merken in uw verklaringen over dit incident van 24 april 2019. Zo vermeldt u aanvankelijk immers slechts drie daders terwijl u het later over vier daders heeft (CGVS, p. 12 en 18).

Waar u verwijst naar de algemene situatie van corruptie en onveiligheid voor vissers, blijkt hieruit niet dat u persoonlijk vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 13). Uw verklaring, dat uw boot geïnterviewd werd door de leden van de raad omdat u tegen hen geklaagd had, blijkt een louter blote bewering te zijn (CGVS, p. 12-13). U legt geen enkel begin van bewijs voor om deze verklaring te staven. Bovendien stelt u voorts dat u in 2013 of 2014 reeds problemen met dieven kenden toen de motoren van uw boot gestolen werden. Dit was aldus lang voordat u deelnam aan de vergadering op 23 november 2018 (CGVS, p. 16). Uit niets blijkt dus dat de problemen die u gekend zou hebben met uw boot om meer zou gaan dan loutere diefstal. U verklaarde bovendien dat de overgrote meerderheid te maken had met deze vormen van afpersing en corruptie (CGVS, p. 13). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel u met corruptie en diefstal geconfronteerd werd. Er dient dan ook opgemerkt dat bovenvermelde feiten, hoe tragisch ook, niet kunnen gekwalificeerd worden als vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève noch gelijkgesteld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaring blijkt aldus niet dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt geenszins dat u persoonlijk geïnterviewd werd door de regering of de colectivos in Venezuela.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op

<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker zich in mindere of meerdere mate kritisch heeft uitgelaten tegen het beleid van de regering in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u een uitgesproken politiek heeft. Met de loutere melding dat u klaagde over het afstaan van 25 kilo vis voor een socialistisch feest tijdens een vergadering met meer dan zeventig personen die net zoals u reageerden kan u niet aantonen dat u persoonlijk onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond of zou staan bij terugkeer naar Venezuela.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. U verklaart dat de door u neergelegde documenten aantonen dat u problemen heeft ondervonden omwille van uw protest tegen het visserijbeleid en dat u protesteerde tegen de officiële diensten van de overheid (CGVS, p. 4). Dit blijkt echter geheel niet uit de vertalingen van deze documenten. Twee van de drie neergelegde documenten gaan over de aankoop en registratie van uw boot, gedateerd op 29 maart 2019 en 9 mei 2019. Deze documenten maken geen enkele melding van problemen die u gekend zou hebben met de overheid. Ook de klachtenbrief maakt geen enkele melding van uw protest tegen het visserijbeleid van de regering (zie vertalingen in de blauwe map). Bovendien blijkt de klachtenbrief te zijn opgesteld louter gebaseerd op uw verklaringen, hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De foto's van de protesten in Isla Margarita hebben geen betrekking op uzelf. Deze foto's zijn niet door u genomen, noch bent u te zien op deze foto's (CGVS, p. 4). Deze foto's kunnen aldus evenmin een begin van bewijs vormen van uw protest tegen de regering in Venezuela. Uw visserskaart toont louter aan dat u gewerkt heeft als visser, hetgeen het CGVS heden niet ontkent (CGVS, p. 4). Uw paspoort, identiteitskaart, carnet de la patria en bewijs van uw verblijfsplaats hebben enkel betrekking op uw identiteit en woonplaats, zij houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaring blijkt namelijk dat u steeds gewerkt heeft in Venezuela, als kok, als landbouwer en als visser (CGVS, p. 9). U bezit een eigen woning in Sucre waar uw schoonvader heden in woont (CGVS, p. 6) U bezit een eigen boot in Isla Margarita (CGVS, p. 10). Een groot deel van uw familie en schoonfamilie wonen en werken in Venezuela (CGVS, p. 6-9) . Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, waarbij verzoeker zich op een schending beroept van de artikelen 48/3 en 48/6, §§ 1 en 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.1. van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS) en van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), betwist verzoeker de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker meent dat hem aldus de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker besluit dat hem in ondergeschikte orde minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Op 5 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport "OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van juni 2018, de COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, de COI Focus "Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, het rapport "OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela" van juli 2019, het "Algemeen Ambtsbericht. Venezuela 2020" van juni 2020 en het rapport EASO "Venezuela. Country Focus" van augustus 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar artikel 10 van de Procedurerichtlijn en artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk door de autoriteiten zou worden geïnterviewd nu (1) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie er aanwezig was op de vergadering waar zijn problemen zouden zijn begonnen, (2) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die net zoals de grote meerderheid van de vissers reageerde en in protest ging tegen de eisen, samen met slechts vier of vijf andere personen zou worden geïnterviewd en hij zijn verklaringen in dit verband ook bijstelt doorheen zijn persoonlijk onderhoud, (3) verzoekers gedrag na het incident van 24 april 2019, waarbij hij de aankoop van zijn boot nog liet registreren op 9 mei 2019, zijn verklaringen verder ondermijnt, (4) de vaststelling dat verzoeker na dit incident evenmin nog werd aangesproken of bedreigd door de *colectivos* verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en het enkele feit dat hij niet meer zou zijn gaan vissen, niet kan overtuigen, (5) de vaststelling dat verzoekers vrouw, kinderen, vader en broer geen problemen hebben gekend na zijn vertrek uit Venezuela er bezwaarlijk op wijst dat de autoriteiten en de *colectivos* verzoeker zouden zoeken om hem te vermoorden, (6) de vaststelling dat verzoeker probleemloos met zijn eigen paspoort legaal het land heeft verlaten vanuit een internationale luchthaven er verder op wijst dat hij niet persoonlijk geïnterviewd wordt door de Venezolaanse autoriteiten, (7) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het aantal daders die betrokken waren bij het incident van 24 april 2019, (8) in zoverre verzoeker verwijst naar de algemene situatie van corruptie en onveiligheid voor vissers hieruit niet kan blijken dat hij persoonlijk vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, te meer nu hij hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt, de door hem geschetste problemen met dieven aan zijn boot zich voordeden ruim voor de vergadering en uit niets blijkt dat de problemen die hij zou hebben gekend met zijn boot om meer zou gaan dan loutere diefstal, dewelke op zich niet gekwalificeerd kunnen worden als een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming; (ii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Uit verzoekers verklaringen blijkt nergens dat hij een uitgesproken politiek profiel heeft en met de loutere melding dat hij klaagde over het afstaan van 25 kilo vis voor een socialistisch feest tijdens een vergadering met meer dan zeventig personen die net als hem reageerden, kan verzoeker niet aantonen dat hij persoonlijk onder de negatieve aandacht van de autoriteiten stond of zou staan bij terugkeer naar Venezuela en (iii) de documenten die door verzoeker in de loop van de administratieve procedure werden voorgelegd niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Verzoeker verklaart dat zijn problemen in Venezuela zijn begonnen op 23 november 2018 omdat hij op een vergadering voor de vissersraad protesteerde tegen het afstaan van 25 kilo vis voor een socialistisch feest. Er werden delen van zijn boot gestolen of vernietigd. Hij verwijst naar een incident met *colectivos* die hem gewapend hebben bedreigd op 24 april 2019. Zij gingen hem vermoorden maar verzoeker kon ontkomen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker stelt voorts dat de algemene situatie voor vissers gevaarlijk is. Er heerst corruptie en soms werd hij tegengehouden door agenten en op die momenten moest hij een deel van zijn visvangst afstaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoeker verklaart zelf nooit lid te zijn geweest van een politieke partij, noch een politieke functie te hebben uitgeoefend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

2.3.4.3.1. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politioneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, rechtsplegingsdossier, stuk 7) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor *low-level* demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat niet alleen personen met een politiek profiel worden gevisieerd. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan een vergadering en daarbij, net als ongeveer zeventig andere personen, geweigerd heeft om 25 kilogram vis af te staan voor een socialistisch feest niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, zoals hij nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.3.2. Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd geïdendeerd door de Venezolaanse autoriteiten en/of *colectivos*, dan wel dat hij persoonlijk zal worden geïdendeerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

“Vooreerst kunnen er grote vraagtekens gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vergadering waar uw problemen zouden zijn begonnen. U stelde dat colectivos u zijn beginnen viseren omwille van uw protest op de vergadering van 23 november 2019 (CGVS, p. 12). U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over wie er op deze vergadering aanwezig was. Gevraagd op te sommen wie er allemaal aanwezig was op die vergadering, noemt u enkel de vissers en de leden van de raad (CGVS, p. 14). Later in het persoonlijk onderhoud, echter, wanneer u gevraagd wordt hoe een collega van u wist dat de vissersraad achter de diefstallen op uw boot zat, zegt u plots dat er ook colectivos op de vergadering waren – die hij dan had herkend als daders van de diefstallen (CGVS, p. 17). Nog later zegt u dan dat die colectivos u zelfs ook nog hadden aangesproken op die vergadering (CGVS, p. 19). Dat u eerst geen melding maakt dat de colectivos aanwezig zouden zijn op de vergadering, terwijl u specifiek gevraagd werd alle aanwezigen op te noemen, om vervolgens uw verklaringen te wijzigen door te stellen dat colectivos u reeds op die vergadering hadden aangesproken, roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien uw problemen met de colectivos op die vergadering zouden zijn begonnen en zij u toen zelfs reeds zouden hebben aangesproken kan verwacht worden dat u hen dan ook vermeld wanneer gevraagd wordt naar de aanwezigen op die vergadering.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij met de aanwezigheid van *colectivos* op de vergaderingen van de raad van vissers niet specifiek verwijst naar de vergadering van 23 november 2018, maar meer algemeen naar het feit dat *colectivos* geïnfiltreerd zijn in de raad van vissers (net zoals in allerlei andere officiële organisaties of verenigingen). Ook over de bedreigingen van de *colectivos* doelt verzoeker *“op de vergaderingen”* en dus niet op die specifieke vergadering. De Raad merkt evenwel op dat uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat verzoeker in eerste instantie op geen enkele wijze gewag maakt van het feit dat er *colectivos* aanwezig zouden zijn geweest tijdens de vergadering van 23 november 2018 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hoewel verzoeker inderdaad meer op algemene wijze opmerkt dat de *colectivos* aanwezig waren op vergaderingen van de raad van vissers, werd hem uitdrukkelijk gevraagd welke *colectivos* op die bewuste vergadering aanwezig waren, waarop hij plots aangeeft dat er vele mensen waren, dat hij geen specifieke naam kan geven, maar dat ze wel samenwerken met de raad van de vissers (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) en dat hij tijdens dergelijke vergaderingen bedreigd werd door de *colectivos* omwille van zijn gedrag (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). De argumentatie in het verzoekschrift kan derhalve geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker initieel geen enkele melding maakte van de aanwezigheid van *colectivos* tijdens de vergadering van 23 november.

Zo verzoeker nog aanvoert dat de *protection officer* meer had kunnen doorvragen tijdens het persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het persoonlijk onderhoud te *“sturen”*. Verzoeker maakte doorheen het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen met betrekking tot de vraagstelling, zijn raadsman maakte na dit onderhoud hierover evenmin opmerkingen, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Verder is het niet geloofwaardig dat net verzoeker, samen met vier andere personen, geïdendeerd wordt door de autoriteiten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker geeft immers zelf aan dat er op de vergadering meer dan zeventig personen aanwezig waren en dat de grote meerderheid van de vissers op die vergadering op dezelfde manier als hem reageerden en in protest gingen tegen de eisen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij, als één van vijf personen, precies geïdendeerd werd, antwoordt verzoeker dat zij het hardst durfden te klagen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Dat verzoeker eerst zegt dat de grote meerderheid van de vissers

op dezelfde manier reageerde als hijzelf, maar vervolgens, wanneer hem gevraagd wordt waarom uitgerekend hij dan wordt gevisieerd door de autoriteiten, louter zegt dat hij harder klaagde, kan niet overtuigen en kan geenszins verklaren waarom de autoriteiten en de *colectivos* een half jaar later zouden hebben besloten om verzoeker te vermoorden. De argumentatie in het verzoekschrift waarbij verzoeker benadrukt dat hij de leiding nam op de vergadering van vissers en hij dus terecht als "*herrieschopper*" werd aangemerkt en gezien kan worden als iemand die in staat is om mensen te organiseren en te mobiliseren, kan evenmin overtuigen. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van een loutere *post factum*-verklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen.

Aangaande het incident op 24 april 2019 legt verzoeker eveneens inconsistente verklaringen af. Daar waar hij aanvankelijk vermeldt dat er drie daders betrokken waren, spreekt hij later over vier daders (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en 18). Verzoeker verklaart in het verzoekschrift dat hij zich vergist heeft en dat er effectief vier daders aanwezig waren. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Daarnaast doet ook de vaststelling dat verzoeker zijn boot liet registreren op 9 mei 2019 (hetgeen blijkt uit het document over de aankoop van zijn boot, zie map 'Documenten') en waarbij hij zich aldus aanmeldde bij een Venezolaanse autoriteit, afbreuk aan zijn bewering als zou hij sinds de vergadering op 23 november 2018 gevisieerd worden door de autoriteiten in Venezuela. Dat verzoeker wel degelijk gestopt is met werken na het incident en geen enkele vergadering meer zou hebben bijgewoond, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan voormelde vaststelling dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op als volgt:

"U bent na dit incident – u vertrok op 11 mei 2019 – evenmin nog aangesproken of bedreigd geweest door de colectivos (CGVS, p. 19). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niet meer bent gaan vissen, is niet overtuigend. Volgens uw verklaringen immers kwamen de colectivos u die dag vermoorden. Door puur geluk wist u deze poging te overleven (CGVS, p. 12 en 18). Dat u geen problemen meer zou hebben gehad met de colectivos louter omdat u niet meer zou zijn gaan werken is niet overtuigend.

Ook de vaststelling dat uw vrouw, uw kinderen, uw vader en uw broer geen problemen hebben gekend na uw vertrek uit Venezuela wijst er bezwaarlijk op dat de autoriteiten en de colectivos u zouden zoeken om u te vermoorden, zoals u aanhaalt en zoals in uw politieaangifte staat (CGVS, p. 7,11, 18 en 20)."

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat het gegeven dat hij of zijn familie niet meer werden bedreigd of aangesproken omdat hij gestopt is met werken en hij zich niet meer op vergaderingen liet zien, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing te ontcrachten.

In zoverre verzoeker nog benadrukt dat hij snel na de vergadering van 23 november 2018 problemen ondervond, met name met de politie en de *guardia*, waarbij vernielingen aan zijn boot en diefstallen plaatsvonden en waarover hij de raad consulteerde, dient erop gewezen dat verzoeker de diefstal van de motor van zijn boot – waarvan verzoeker overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt – tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans ruim voor de vergadering op 23 november 2018 plaatst, meer bepaald in 2013 of 2014 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Wat betreft zijn verklaringen over andere diefstallen van materialen van zijn boot in januari 2019 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17) die te wijten zouden zijn aan het feit dat hij bij leden van de raad was gaan klagen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13 en 17), brengt verzoeker opnieuw geen enkel begin van bewijs bij zodat dit slechts blote beweringen betreffen. Verzoeker verklaarde bovendien dat de overgrote meerderheid van vissers te maken had met deze vormen van afpersing en corruptie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hieruit kan bijgevolg geen persoonlijke, noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel verzoeker met corruptie en diefstal geconfronteerd werd. De

Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing het vereiste minimumniveau van ernst niet om als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Er dient dan ook opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde incidenten van diefstal en mogelijk afpersing niet kunnen gekwalificeerd worden als vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag noch gelijkgesteld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.3.3. In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld poogt te vergoelijken stellende dat hij nooit geconfronteerd werd met deze beweerde tegenstrijdigheden, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het KB CGVS: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan zoals blijkt uit het voorgaande, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het KB CGVS werd bereikt.

2.3.4.3.4. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie heeft aangenomen en hij lijkt aan te sturen op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de nodige neutraliteit en objectiviteit aan de dag heeft gelegd, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.4.3.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen, behoudens het motief aangaande de inconsistente verklaringen over het aantal personen die gevisieerd werden door de autoriteiten, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te ontkrachten.

2.3.4.3.6. Uit verzoekers verklaringen, waarbij hij overigens uitdrukkelijk aangeeft nooit lid te zijn geweest van een politieke partij en nooit een politieke functie te hebben uitgeoefend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), blijkt niet dat hij op zulke wijze kritiek heeft geuit dat hij als een bedreiging wordt beschouwd of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. De door verzoeker aangehaalde problemen met de Venezolaanse overheden of de daaraan gelieerde groepen, zoals *colectivos*, kunnen niet als geloofwaardig worden bestempeld, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn weigering om 25 kilogram vis af te staan voor een socialistisch feest tijdens een vergadering van de raad van vissers, waarbij een overgrote meerderheid van de daar aanwezige zeventig personen net zoals hem reageerden, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoeker kon tevens samen met zijn zus en haar kinderen Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat. Met de argumentatie dat hij van Margarita naar Caracas vloog via een binnenlandse vlucht en dit niet voor problemen zorgde en het benadrukken dat men in Caracas allicht nog niet op de hoogte was van de problemen die zich in Margarita hadden

afgespeeld, beperkt verzoeker zich in wezen tot het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu, verzoekers individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn weigering om 25 kilogram vis gratis ter beschikking te stellen.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn voorgehouden profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.3.4.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. U verklaart dat de door u neergelegde documenten aantonen dat u problemen heeft ondervonden omwille van uw protest tegen het visserijbeleid en dat u protesteerde tegen de officiële diensten van de overheid (CGVS, p. 4). Dit blijkt echter geheel niet uit de vertalingen van deze documenten. Twee van de drie neergelegde documenten gaan over de aankoop en registratie van uw boot, gedateerd op 29 maart 2019 en 9 mei 2019. Deze documenten maken geen enkele melding van problemen die u gekend zou hebben met de overheid. Ook de klachtenbrief maakt geen enkele melding van uw protest tegen het visserijbeleid van de regering (zie vertalingen in de blauwe map). Bovendien blijkt de klachtenbrief te zijn opgesteld louter gebaseerd op uw verklaringen, hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De foto’s van de protesten in Isla Margarita hebben geen betrekking op uzelf. Deze foto’s zijn niet door u genomen, noch bent u te zien op deze foto’s (CGVS, p. 4). Deze foto’s kunnen aldus evenmin een begin van bewijs vormen van uw protest tegen de regering in Venezuela. Uw visserskaart toont louter aan dat u gewerkt heeft als visser, hetgeen het CGVS heden niet ontkent (CGVS, p. 4). Uw paspoort, identiteitskaart, carnet de la patria en bewijs van uw verblijfsplaats hebben enkel betrekking op uw identiteit en woonplaats, zij houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven.”

Verzoeker beargumenteert dat de klachtenbrief die hij neerlegt wel degelijk minstens als begin van bewijs van de gebeurtenissen op 24 april 2019 moet worden beschouwd, dat dit aantoonde dat hij wel degelijk naar de politie is gestapt en dat het feit dat de brief werd opgesteld op basis van zijn verklaringen hieraan geen afbreuk kan doen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker met dit betoog in het verzoekschrift geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat uit de klachtenbrief allerminst kan blijken dat hij geprotesteerd zou hebben tegen het visserijbeleid van de overheid. Bovendien dient erop gewezen dat het gegeven dat verzoeker een klacht indiende bij de politie, terwijl hij zelf aangeeft dat de autoriteiten en *colectivos* in Venezuela allemaal met elkaar in contact staan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), verder de door hem voorgehouden vrees, minstens de ernst ervan, relativeren. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat zijn advocaat het volledige asiendossier opvroeg, doch de stukken in het dossier lijken te ontbreken, dient erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2020 is ingegaan op de vraag van verzoekers advocaat voor inzage in het dossier (administratief dossier, stuk 1). Verder kunnen in het administratief dossier, in de map ‘Documenten’ (stuk 7) wel degelijk de documenten die verzoeker heeft voorgelegd worden teruggevonden. Verzoeker noch zijn advocaat tonen aldus aan dat zij niet in staat zouden zijn geweest om de stukken te raadplegen.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de *colectivos* en de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn optreden tijdens een vergadering van de raad van vissers, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker vervolgt dat hij geen perspectief heeft om terug als visser te gaan werken omdat de motor van zijn boot werd beschadigd, hij geen geld heeft om de boot te repareren, de inflatie en het feit dat bijvoorbeeld olie voor de boot in dollar moet worden betaald, maken dat het beroep van visser onbetaalbaar is geworden en dat men thans niet meer kan leven van de opbrengst van vis. Bijgevolg zou alle financiële steun voor de familie van verzoeker van zijn zus Y. uit België komen, aldus verzoeker. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans zelf aangeeft dat zijn vader en zijn broer thans hun werk als beroep visser nog uitoefenen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 11), hetgeen zijn beweringen in het verzoekschrift ernstig ondermijnt. Dat zijn vader en broer thans niet meer kunnen gaan vissen omdat de boot stuk is en dit hem zou belemmeren om zijn beroep als visser opnieuw op te nemen, wordt dan ook danig ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker op 9 januari 2020 wel degelijk aangeeft dat zijn vader en broer nog als vissers actief zijn in Venezuela. Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief voorhoudt dat verschillende familieleden van hem werken in Venezuela, kan hij evenmin overtuigen. Zo blijkt dat verzoeker, naast zijn verklaringen over het werk van zijn vader en broer, ook aangeeft dat zijn moeder in de horeca werkt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker brengt geen enkel bewijs bij dat zijn moeder thans uit Venezuela zou zijn gevlucht. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter poneren dat hij zijn vorige jobs niet langer zou kunnen uitoefenen door de socio-economische situatie in Venezuela. Deze argumentatie kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker in Venezuela over werkervaring beschikt. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela kan terugvallen op deze eigen werkervaring in het verleden en/of zijn familiaal netwerk. Verzoeker vervolgt dat hij de woning in Sucre van zijn schoonouders verkreeg, die deze momenteel ook bewonen en waardoor hij aldus niet opnieuw in deze woning kan gaan wonen. Uit verzoekers verklaringen blijkt nochtans dat hij aangeeft dat de woning in Sucre zijn eigen eigendom is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), waarbij hij geenszins melding maakt van het feit dat hij dit van zijn schoonouders zou hebben verkregen. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoekers partner en twee kinderen thans in zijn ouderlijke woning verblijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker met zijn betoog over het niet langer kunnen gebruiken van de *carnet de la patria* niet verder komt dan blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft, kan het enkele feit dat hij mogelijk geen bonussen meer kan verkrijgen door deze *carnet de la patria* geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit niet kan blijken dat hij bij een terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Te meer nu uit de verklaringen van verzoekers zus blijkt dat zij voordien ook zonder steun op basis van deze *carnet de la patria* dienden te overleven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster zus, map 'Landeninformatie', p. 10).

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c* van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020*" blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker is evenwel niet afkomstig van één van deze deelstaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in La Victoria werd geboren en op La Isla Margarita (staat Nueva Esparta) is opgegroeid en daar gedurende lange tijd heeft verbleven. Nadat hij een tijd in Sucre verbleef, is hij opnieuw teruggekeerd naar zijn ouderlijke woning in La Isla Margarita (staat Nueva Esparta) tot aan zijn vertrek uit Venezuela, waar thans ook nog zijn vrouw en kinderen verblijven. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Nueva Esparta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET